

ἀδιαφιλονεικῆτος, 2. Ἐλ. κώδ.
ἀδιαφιλονεικῆτος. Μεταφρ. ὑποκόμ.
 Βραζιλόν, ἐν Πανδ. — Ἄγ. Βλ. λεξ. 97.
Ἀδιαφορίδης, δ' ὄν. κύρ. πλαστόν.
ἀδιαφορῆτης, ἦ. (= ἀδιαφορία.) Εὐγ.
 Βούλγ. — Ἐχει δ' αὐτὸς καὶ τὴν ἀδίαφο-
 ρίαν, τὴν καὶ ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. γλώσ.
ἀδιαφώνητος, 2. Ἄκρ. 12 Μαΐου 90.
ἀδιαφώνως. Ἄδ. Κορ. 26.
ἀδιαφώνιστος, 2. Ἄν. Διομ. Κυρ. — Ἄρ.
 Ἰ. Προβελ. 74
ἀδιαχωρησία, ἦ. Εὐγ. Βούλγ. 05. —
 Πρβλ. ἀδιαχωρηστέης.
ἀδιαχώρητον, τό. (τῶν σωμάτων.) Εὐγ.
 Βούλγ. 766. — Βεν. Λέσβ. 20. — Ν. Κοντ.
 λεξ. 89. — Ἄγ. Βλ. λεξ. 97.
ἀδιαχωρητότης, ἦ. Θ. Ἄφεντ. 54.
ἀδιάνυχτος, 2. Ἐλλην ἐν Ἡμιφύλ. Ἄκρ.
 14 Σεπτ. 97.
ἀδιδακτέριστος, 2. Σ. Α. Κ. 87.
ἀδιόσδυντος, 2. Ἄν. Κ. Χρηστ. 87. —
 Ἄκρ. 26 Μαρτ. 96.
ἀδιεκπεραιώτος, 2. Α. Ρούκ. ἐν «Ἐφ.»
 30 Ἰουν. 92.
ἀδιερμηνεύτος, 2. Ἰ. Π. Νερ. 41.
ἀδιευθέτητος, 2. Ἐφ. 91.
ἀδιευκρινήτως. Γρ. Ξενοπ. ἐν Ἄστει 15
 Ἰαν. 96.
ἄδικαιολόγητος, 2. ὁ μὴ περὶ λόγους
 τοῦ δικαίου διατρέφας (κατὰ τὸ ἀναιτρολό-
 γητος κτ.) Σ. Α. Κ. 62. — Οἱ πολλοὶ πλε-
 πτεῖστοι χροῶνται τῇ λέξει κατὰ τὴν ἐν τοῖς
 Λεξ. παλαιῶν σημασίαν, ὅσον Λεξ. νομοτεχν.
 40. — Ἄκρ. 2 Μαΐου 88.
ἀδικαιολογήτως. Μετίσσουργός ἐν Πα-
 λιγ. 21 Ἄπρ. 90. — Κανονισμὸς Πανελλην.
 γυμναστικοῦ συλλόγου 91.
ἀδικαίωτος, 2. Α. Ρ. Ραγκ. 51.
ἀδικαρπαξολέπτης, δ. Χ. Δ. Μεγδ.
 — Ὁ Γρ. Χαντσερῆ; θὰ τὸ ἔγραψεν ἀδι-
 καρπαξολέπτης.
ἀδικηγόρος δικηγόρος, δ. Ἄκρ. 12 Αὐ-
 γούστου 91.
ἀδικηματικός, 3. Ἰταλ. delittuoso.
 Λεξ. νομοτεχν. 40.
ἀδικοθανάτω-ᾶ. ἀδικοθανάτησεν (= ἄ-
 δικα ἀπέθανεν.) Ἰάκ. Πολουλ. 89, ἐν με-
 ταφρ. Ἄμλετου τοῦ Σέκστηρ. — Ἄγ.
 Βλάχ. λεξ. 97.
ἀδικοκρατία, ἦ. Διομ. Κυρ.
ἀδικοκρισία, ἦ. Ν. Θεοτ.
ἀδικοπαθέω-ᾶ. Ἄκρ. 4 Αὐγ. 92 καὶ 3
 Ἰαν. 95.
ἀδικοπραξία, ἦ. «Μυρία ὄσα» 85.

ἀδικοπράττω, ἤδικοπράττει (χρόνου πα-
 ρατατικοῦ.) Π. Χιώτ. 49. — Οὕτως δ' Χιώτ.
 ἔγραψε καὶ ἄλλα, οἷον ἱεροπράττω. ἀκτο-
 φυλάττω, μτχ. Ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. ὑπ
 τὸ ἀδικοπρ α ἔω.
ἀδικοσφαγμός, δ. Γ. Ἰω. Ἀναγνωστάπ.
 ἐν Σωτηρία 19 Μαΐου 97.
ἀδικοφυλακίζεσθαι. Ἄκρ. 7 Μαρτ. 93.
ἀδιοικησία, ἦ. Ἄστρ. 9 Μαΐου 95.
ἀδιόρατος, ἐπιβ. Ἄκρ. 2 Ἰουν. 98.
ἀδιωλογράφητος, 2. ὁ οὐ μαθὼν δι-
 πλωγραφίαν. Ἰαμπ.
«ἀδιπλος διπλωμάτης, δ.» Ἀνόνημ. ἐν
 δράματι «Χαρίδημος δ' Σάμιος» 32.
 = ἀδιπλόκηρος, ὁ Γαλ. adiposire. Ἰδε
 λιπώκηρος.
ἀδόγματα δόγματα, τά. Ἰ. Ν. Καμπηλ. 97.
ἀδηλότης, ἦ. Ἄκρ. 24 Ἄπρ. 95.
ἀδοξόσοφος, 2. Δαν. Φίλιπ.
ἀδοξοσόφως. Δαν. Φίλιπ.
Ἄδοσίδης, δ' ὄν. κόρ. αἰκογεν.
ἀδοσίλογος, 2. Ἄκρ. 15 Μαρτ. καὶ 18
 Μαΐου 94.
ἀδουλοσία, ἦ. Σιγῶλιον πατριαρχ. Κων)-
 πόλεως, 1614.
«ἀδραματούργητον τοῦτου» ὄχι καλῶς
 δεδραματούργημενον. Σ. Α. Κ. — ἀδραμα-
 τούργητοι καὶ ἀκίνητοι ὑποκριταί. Θ. Βελ-
 λιαν. ἐν Ἐστ. 21 Νο. 93.
ἀδρανότης, ἦ. Χρ. Ἀκαρν.
ἀδραραξιώδης γένος φωτῶν. Ἐλ. φιλ.
 Σὺλ. Κων)πόλεως.
ἀδρογραμμένο βιβλίον (!) Ἄκρ. 20 Μαρτ.
 97. — Πρόδος τῆς γλώσσης ταῦτα κατὰ Ἰ.
 Ψυχάρην καὶ Ἄλ. Πάλλην.
ἀδρόκαρτος, 2. Ἄγ. Βλ. ἐν Ἄστει 19
 — 20 Ὀκτ. 92.
ἀδρόκοκκος, 2. Δ. Φίλ. 88.
ἀδρομελής, 2. (ἀνήρ.) Ἄρ. Προβελ. 87.
ἀδρομία, ἦ. Ἐλληφίς δρόμων, δηλ. ὄδων.
 Ἄκρ. 17 Φεβρ. 96.
ἀδρομοσθούμενοι, μτχ Ἄκρ. 14 Αὐγ. 94.
ἀδροςμος, 2. (φάραγξ.) Γ. Χ. Ζαλοκ. 53.
ἀδρόμυσταξ, ἐπιβ. Ἄ. Ἰ. Ἄντ. 81.
ἀδρροπτεταλώδης, 2. Ἰω. Ὀλ.
ἀδρροπληρόνως -ομαι. Ἄκρ. 9 Ἰαν. 90
 καὶ 14 Αὐγ. 94.
ἀδρροποιέω-ᾶ. Χειρόγρ. τῶν εἰς τὸν σὺλ-
 λογον Κυραῖν σταλέντων τῷ 1891.
ἀδρροπύρηγος, 2. Ἰω. Ὀλ.
ἀδρροσος, 2. Ἄκρ. 1 Ἰαν. 94.
ἀδρρότεχνος, 2. Π. Κ. Ἀποστολῆ. 91.
ἀδρρωμα. τό. Σπ. Μηλ.
 = ἀδυναμικός, 3. Ἐρμ. λόγ. 16. — Γ.

